శ్రీమతి పరిమళా సోమేశ్వర్

సౌరభ్యం లేని మల్లెమొగ్గ

"మంజూ!"

"ఊఁ."

"ఈ వెన్నెల ఎలా ఉందో తెలుసా?"

"ఊఁహుఁ, తెలియదు."

"ఛో! అసలు నీతో మాట్లాడను."

మంజుల నవ్వింది.

"ఊఁ, చెప్పు వింటాను. ఎలా ఉంది వెన్నెల?" జడ ముందుకేసుకుని కొంటెగా అతనివంక చూస్తూ అడిగింది.

ఆమె నవ్వులో అతనికోపం కరిగిపోయింది.

"ఇలా - అచ్చు నీ నవ్వులా ఉంది వెన్నెల;" తళతళ మెరిసే ఆమె కళ్ళల్లోకి ప్రేమగా చూస్తూ అన్నాడు రాజు.

ఫక్కుమని నవ్వింది మంజుల. వెన్నెల వెలవెలబోయింది. "ఇదిగో

రాజూ! నీ కెన్నిసార్లు చెప్పాలి పుస్తక భాషలో నన్ను విసిగించవద్దని? ఐనా వెన్నెల నవ్వులా ఉండట మేమిటి? అర్ధంలేదు. వెన్నెల వెన్నెలే, నవ్వు నవ్వే ఈ రెంటికీ అసలు పోలి కేమిటీ అంట?''

రాజు నిట్టూర్పువిడిచాడు "నువ్వు నా స్థానంలో ఉండి, నాలాగే నువ్వు కూడా ఒక స్త్రీని ప్రేమిస్తేతప్ప ప్రేయసి నవ్వుకీ, వెన్నెల కాంతికీ గల పోలిక నీ కర్ధంకాదు మంజూ! చూడు, ఎలా మనమిద్దరం ఒంటరిగా యీ సముద్రం ఎదురుగా కూర్చుంటే మన చుట్టూ ఆవరించిన యీ వెన్నెల శరీరానికి ఎంతటి చల్లదనాన్నీ, ఆహ్లాదాన్ని కలిగిస్తోందో. అలాగే ప్రేమతప్తమయిన నా హృదయానికి నీ నవ్వు కూడా హాయిగా, పన్నీటిజల్లులా ఆనందాన్నీ కలిగిస్తోంది. అది శారీరకానుభూతి అయితే యిది మానసికానుభూతి. అంతే తేడా," అన్నాడు.

"'ప్రేమతప్తమైన' అంటున్నావు; యీ ప్రేమ నిన్ను కాల్చేస్తోం దేమిటి?" అన్నది మంజుల. ఈసా రామె నవ్వ లేదు.

"ప్రేమ ఒక జ్యోతిలాంటిది మంజూ! అదృష్టవంతుల కది జీవితయాత్రలో మార్గదర్శకంగా ఉంటే, నీలాంటి అసమర్థుల నది నిలువునా కాల్చిపారేస్తుంది."

అత నలా అనగానే ఆమెలో కదలిక కలిగింది.

"ప్లీజ్ – అలామాట్లాడకు రాజూ! నువ్వు అసమర్థుడ వనుకోవడం నా కెంతో బాధకలిగిస్తోంది. నువ్వు చాలా మంచి పురుషులకంటె చాలా గొప్పవాడివి. నీలో ఒక మనిషి కుండవలసిన మంచి గుణా లన్నీ ఉన్నాయ్. అందుకే నువ్వంటే నా కిష్టం. అలాగే నీకు తెలిసినవా ళ్ళందరిలోకీ నేనంటే యిష్టపడతావు నువ్వు. ఆ యిష్టానికి ప్రేమ, గీమ అనే వెర్రిమొర్రిపదాలు తగిలించి మలినం చెయ్యకు," అంది గంభీరంగా.

రాజు మాట్లాడలేదు.

ఆమె అతని వైపయినా చూడకుండా సముద్రంకేసి చూస్తోంది. ఆమె పక్కనే కూర్చున్న రాజుకి ఆమె ముఖంలోని ఒకపక్క భాగంమాత్రమే కనిపిస్తోంది. సూటిగా కొనతేలిన ముక్కు, ముద్దమందారంలా నిండుగా ఉన్న పెదవులజంట, ఆ పెదవుల క్రింద అర్ధచంద్రాకారంలో ఒకవంపు, పట్టుదలను సూచించే గుండ్రని గడ్డం, పచ్చని మెడను స్పృశిస్తున్న నల్లని కురులు... మహారాజ్ఞిలాంటి యీ స్త్రీ తన ఒడిలో వాలిపోయే సుదినం ఏనాటి కైనా వస్తుందా అనుకున్నాడు రాజు.

అటు సముద్రంవైపు చూసే డతను. వెన్నెలకాంతను చూసి ప్రేమ పార

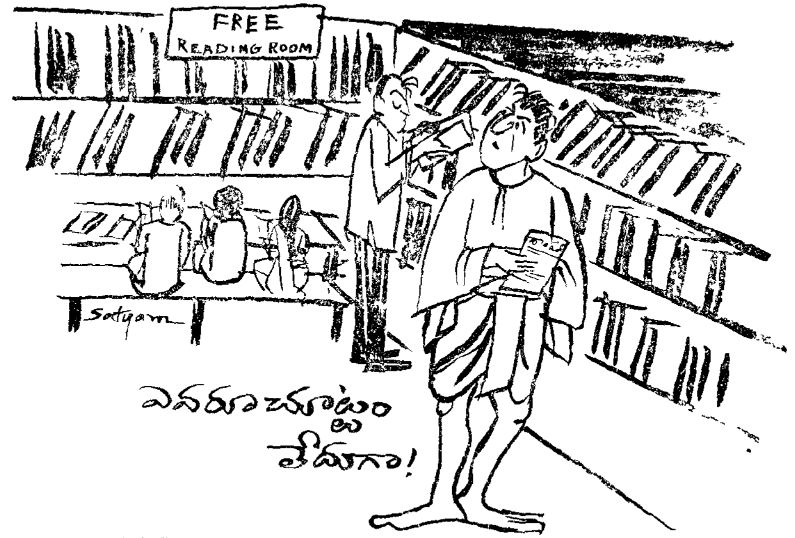

వశ్యంతో ఆమె నాలింగనం చేసికుంటా నికా అన్నట్లు నురగలు కక్కుతూ పరుగు పెడ్తున్నాడు సముద్రుడు. 'అతడా వెన్నెలకాంత నందుకోవటం ఎంత అసంభవమో తను మంజులను పొందటంకూడా అంత అసంభవమే;' విరక్తిగా నవ్వుకున్నాడు రాజు.

యుగయుగాలుగా ఆ సముద్రుడు వెన్నెలను తనలో లీనం చేసికొందామని ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నాడు. ఇంత కాలం గడచినా అతనికి అలసట అనేది లేనట్లుంది. రెట్టించిన ఉత్సాహంతో, ద్విగుణీకృతమైన ప్రేమపారవశ్యంతో అతడు తన ప్రయత్నాన్ని కొనసాగిస్తూనేఉన్నాడు. ఉత్తమ ప్రేమికుడి లక్ష్యమే అదేనేమో. ఆశాభంగం, ప్రేమవైఫల్యం అనే పదా లతనిని చేరలేవు.

అలా అనుకోగానే రాజు మనసులో ఆశ మెరిసింది. అతనిలోని ప్రేమవృక్షం పువ్వులు తొడగసాగింది;

"మంజూ!" స్నేహపూర్వకంగా పిలిచాడు.

"ఏమిటి రాజూ?"

"నిన్నొకటి అడగనా?"

"అడుగు; సందేహ మెందుకు?"

"నేనంటే నీ కిష్టమేనా?"

"ఆ సంగతిప్పుడే చెప్పేను."

"మరయితే నన్ను పెళ్ళి చేసికుంటాని కెందు కిష్టపడవు?"

"పెళ్ళంటే నా కసహ్యం."

"ఎందుకని?"

"పెళ్ళి స్త్రీ పురుషులను జంతువులుగా మార్చేస్తుందికనుక.''

"ఛ ! అదేమిటి ?''

"కాక మరేమిటి ? చూడు రాజూ! మనమిద్దరం స్నేహితులం. ఒకరంటే ఒకరి కెంతో యిష్టం, గౌరవం. ఇలా స్నేహితుల్లా ఉంటే ఎంత నిర్మలంగా ఉన్నాం! కాని అదే పెళ్ళయితే అందరు భార్యాభర్తల్లా మనంకూడా.. ఛీ! అది మృగతృష్ణ కాక మరేమిటి? అదంటే నా కసహ్యం."

"పొరబడుతున్నావ్ మంజూ! అసలు వివాహంలోని పరమోద్దేశమేమంటే..."

"ఇప్పుడా ఉద్దేశ్యాలన్నీ ఏకరువు పెట్టి నన్ను చంపకు రాజూ! నువ్వేం చెప్పబోతున్నావో, యింతకాలంగా పెద్ద మనుషులు, కవులు, రచయితలు ఏం చెప్తూవచ్చారో నాకు తెలుసు. ఎవరేంచెప్పినా అసలువిషయం ఒకటే. దానికి మెరుగులు దిద్ది, అపూర్వమైన ఆనందంగా దీన్ని వర్ణించి, అనాదిగా మీరు స్త్రీలను మోసం చేస్తూనే ఉన్నారు. నేనేం పసిపిల్లను కాను. నాకు టోపీ వెయ్యాలని చూడకు," అంది మంజుల ఆవేశంగా.

క్రోధంతో అదురుతున్న ఆమె అధరం, మంకెనపువ్వుల్లా విచ్చిన ఆ కళ్లూ చూస్తూంటే రాజుకు మళ్ళీ గొంతు పెగల్లేదు.

కాసేపాగి "ఇక పోదాం పద," అంటూ లేచింది మంజుల. రాజు మౌనంగా ఆమె ననుసరించేడు.

రాజుకి మంజులతో స్నేహం ఐంది అతని చెల్లెలు శ్యామలద్వారా. శ్యామల, మంజుల క్లాస్ మేట్స్ కాక క్లోజ్ ఫ్రెండ్సుకూడా అవటంవలన మంజుల తరచూ రాజూవాళ్ళ ఇంటికి వస్తూండేది. ఆమెతోటి పరిచయం వృద్ధి అయినకొద్దీ రాజుకి మంజు యెడల ఆశ్చర్యంతో కూడిన ఆకర్షణ కలగ సాగింది. అలాటి అపూర్వమైన స్త్రీ అతిసామాన్యమైన అమ్మాయి-శ్యామలతో ఎలా స్నేహం చేస్తోందా అని ఆశ్చర్యపోయేవాడతను. ఎప్పుడూ చలాకీగా అందరినీ ఆకర్షిస్తూ తిరిగే శ్యామలకూ, మహారాణిలా ఠీవిగా నిండుగా నడిచే గంభీర మూర్తి మంజులకూ స్నేహం కలవటం చిత్రమైన విషయమే.

క్రమంగా మంజుల శ్యామలతో కన్నా, భావాలలో అభిరుచులలో తనతో సారూప్యం గల రాజుకి సన్నిహితం కాసాగింది. రాజుకీ, మంజుకీ వివాహం జరిగితే యిద్దరివైపు తల్లిదండ్రులూ మనస్పూర్తిగా ఆనందిస్తారు. రాజుకోరికకూడా అదే, కాని మంజుల ప్రవర్తన అతనికో పెద్ద సమస్య అయికూర్చుంది.

ఆడపిల్లలందరిలా మంజుల అతని

సమక్షంలో సిగ్గుపడదు. ఎంత చనువుగా ప్రవర్తించినా, శ్యామలకి అతనికి తేడా కనపడేదికాదు. ఆమె నడవడిలో. అసలామెకు తనలోని స్త్రీత్వాన్నిగూర్చిన ఆలోచన ఉన్నట్లే కనపడదు. రాజు నెంతో అభిమానిస్తుంది. అతనిని చూడందే ఒక్కరోజైనా ఉండలేదు. కాని ఆ బంధం స్నేహంలాగానే ఉండిపోవాలంటుంది. అతని కదెలా సాధ్యం ?

ఆమె నాకర్షించాలని ఎన్నో రకాలుగా ప్రవర్తించేడు రాజు. ఒక్కొక్కప్పుడలా చేస్తున్నందుకు సిగ్గుపడేవాడు కూడా. కాని తప్పదు. మంజులలాటి స్త్రీ మనసు నాకట్టుకోవాలంటే ఎలాటి పనయినా చేసితీర్తాడు. కాని ఫలిత మేమీ ఆశాజనకంగాలేదు. పైగా ఒకటి, రెండుసార్లు ఆమె విముఖత్వానికి గురి అయ్యేడుకూడా.

ఎవరో చెప్పేరు ఆడవాళ్ళని స్వాధీనపరచుకోవాలంటే ముందు వారి అందాన్ని పొగడాలని. అదే పని చేసే డతను, తన ప్రయత్నానికి నాందిగా.

ఓరోజు వాళ్ళయింట్లో ఓ సాయంత్రం వాళ్ళిద్దరూ బాల్కనీలో కుర్చీ లేసుకు కూర్చున్నారు. శ్యామల నౌకరుతో టీ పంపింది వాళ్ళకు. తన స్నేహితురాలు వదిన కాబోతోందని తెలిసినప్పటినుండీ అన్నకీ ఆమెకీ ఏకాంతం లభించేటట్లు సాధ్యమైనంత వరకు ప్రయత్నిస్తోం దామె. అందుకే ఆమె పైకి రాలేదు. రాజు ఈ విషయం గ్రహించి, చెల్లెలికి మనసులోనే కృతజ్ఞత చెప్పుకున్నాడు. కాని మంజుల ఆ విషయాన్ని గమనించినట్లుకూడా లేదు.

నౌకరు పోగానే టీ కలిపి తనో కప్పు తీసుకుని, మరో కప్పు రాజు కందించింది మంజుల.

కప్పుతోపాటు ఆమె చేతినికూడా తన చేతుల్లోకి తీసుకుని అన్నాడు రాజు. "అబ్బ నీ వేళ్ళు లేత చిగుళ్ళలా ఎంత సున్నితంగా, అందంగా ఉన్నాయో మంజూ!" అని.

నిర్లక్ష్యంగా నవ్వింది మంజుల.

"మోటుపన్లేమీచెయ్యని ఆడవాళ్ల చేతులు సున్నితంగా ఉండడంలో అబ్బుర మేముంది రాజూ! మీ శ్యామలవి మాత్రం లేవూ యిలా ?" కట్టె విరిచినట్లు ఆమె అలా మాట్లాడగానే రాజు ముఖం చిన్నబోయింది.

మరోసారి ఆమె తమ ఇంటికి రాగానే తను స్వయంగా పెంచి పూయించిన రెండు గులాబీపువ్వుల నామె కిచ్చేడు రాజు.

"థాంక్స్" అంటూ తీసుకుని వాటిని పక్కనే టేబులుమీద ఉన్న గాంధీజీ విగ్రహంముందు పెట్టింది.

"నువ్వు తల్లో పెట్టుకుంటావని

యిచ్చేను. ఇక్కడైతే నేనే పెట్టేవాడినిగా," అన్నాడు రాజు రోషంగా.

"ఎందు కలా కోపం తెచ్చుకుంటావు రాజూ? పూలు తల్లో పెట్టుకోవటం నా కిష్టం లేదు."

"ఎందుకు లేదు?"

"అవి పెట్టుకుంటే పక్కా అడదాన్లా కన్పడతాను."

"ఆడది ఆడదాన్లా, మగాడు మగాడిలా కన్పడితే తప్పేమిటో నా కర్థం కావటం లేదు;" అతని కోపం తారస్థాయి నందుకుంది.

"అందులో తప్పేం లేకపోవచ్చు. కాని నా కెందుకో అలాటి ఆడతనం నచ్చదు. అలా అలంకరించుకుని పురుషుడి దృష్టిలో తేలిగ్గా, ఆతని విలాస వస్తువుగా కనపడటం నా కిష్టం లేదు. నిన్ను బాధపెట్టినట్లున్నాను. క్షమించు రాజూ!" అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

అలా ఆమె క్షమాపణ వేడుకోగానే అతని కోపం మాయమయిపోయింది. కాని అతని హృదయంలోని బాధ మాత్రం అలాగే మిగిలిపోయింది. అత నాశించింది వేరు. 'తప్పయింది రాజూ!' అంటూ ఆమె తల్లో పూలు పెట్టుకుని అతని హృదయంమీద వాలిపోతే అతను సంతోషించేవాడు. కాని యిప్పుడామె చూపిన శీతకన్ను అతని హృదయానికి కత్తి దెబ్బలా తగిలింది.

అతను పురుషుడు, స్త్రీ లతలా తనని పెనవేసుకుపోవాలని కోరుకుంటాడు. అందులో అతని తప్పేం లేదు. కాని సృష్టి ఒక చిత్రమైన క్షణంలో మంజులను విలక్షణమైన మూసలో పోసి తయారుచేసింది సృష్టి చేసిన ఆ అద్భుతమైన ప్రతిమమీది ప్రబలమైన ఆకర్షణనుండి తప్పించుకుపోలేకపోతున్నాడు రాజు.

ఒక్కోప్పుడామెను మర్చిపోదామని, అసహ్యించుకుందామని ప్రయత్నించేవాడు. 'ఆమెని మించిన అందగత్తెలు తనని కోరి చేసికొంటానంటోంటే నే నెందుకింత గుడ్డిగా ఈమె వెంటపడుతున్నాను?' అని తన మీద తాను విసుక్కున్నాడు. కాని ఆతనికి తెలుసు. ఈ స్త్రీ అందానికీ, ఐశ్వర్యానికీ, మిగతా స్త్రీ సహజమైన ఆకర్షణ లన్నిటికీ అతీతురాలని. ఐనా ఆమెని అందంకోసం తను ప్రేమించటం లేదు? ఆమె వ్యక్తిత్వానికి ముగ్ధుడై ఆమె నారాధిస్తున్నాడు.

అందని స్త్రీని వదిలి మరో స్త్రీ కోసం పోవటం పురుషుడి కంత కష్టమైన పని కాదు. కాని రాజుకున్న సంస్కారం వేరు. అత నిచ్చే విలువలు మంజులలో తప్పమరేస్త్రీలోనూ కాదు, మరే మనిషిలోనూ ఉండవని అతని ఉద్దేశ్యం. అందుకే ఆమె తన కంద

కుండా పోతున్నకొలదీ ఆమెమీద గల ఆకర్షణకూడా పెరగసాగిందతనిలో.

ఓరోజు బీచ్‌కి వెళ్లేరు. ఉన్నట్టుండి అన్నాడు రాజు: "చూడు మంజూ! ఊరికే మనం కవులను దుయ్యబట్టటం కాదు గాని. నిజంగా కొన్నికొన్ని విషయాలను పూర్తిగా అర్థం చేసుకోవాలంటే ఉపమానం చాలా అవసరం. ఉదాహరణకి—ఆ సముద్రాన్నే తీసుకో. దానికీ నీ హృదయానికీ ఎంతో దగ్గిరపోలిక ఉంది."

"ఏమిటో ఆ పోలిక?" అలవోకగా నవ్వింది మంజుల.

కాని రాజు చెక్కుచెదర లేదు; అన్నాడు: "ఈ సముద్రంలానే నీ హృదయం కూడా ఎంతో లోతైంది.

"నాకు తెలియ కడుగుతానూ—ఇంతకీ నా హృదయం లోతును ఏ

కొలబద్దతో కొలిచేవళ్ళా!" నవ్వును పెదవులవెనుక బంధిస్తూ ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"ఈ సముద్రంలో రత్నాలరాసు లున్నట్లే నీ హృదయంలో కూడా వెలకట్టలేని భావరత్నా లున్నాయ్."

"మరి గులకరాళ్ళ మాటో."

"అనవతరం కోట్లకొలది కెరటాలు ఉద్భవించి నశించినా స్థూలంగా యీ సముద్రం రూపాంతరం చెందనట్లే అల్పమైన, ఉద్రేకాలూ కోరికలూ నీ వ్యక్తిత్వాన్ని అంటకుండా చెక్కుచెద రక నిల్చేట్లు చేస్తున్నయ్."

"చాలా పెద్దమాటలు మాట్లాడు తున్నావ్ రాజూ! నా కర్థం కావటం లేదు.'' ఇసుకను గుప్పిటలోకి తీసుకుని వేళ్ళసందుగావదుల్తూ అన్నది మంజుల.

"ఇంకా ముఖ్యమైన విషయం చెప్పనే లేదు," కసిగా అన్నాడు రాజు. "ఎన్ని గొప్పగుణా లున్నా ఈ సము ద్రపునీరు మన దాహాన్ని తీర్చలేదు. అలాగే నువ్వు కూడా..." ఆ పైన ఉద్రేకంలో అతనికి మాటలు రాలేదు.

రాజు చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుంది మంజుల. "చిలిపిగామాట్లాడకు రాజూ! నువ్వనేది నా కర్థమయింది. స్త్రీ పుట్టింది మగవాడి దాహాన్ని తీర్చ టానికి అనే అభిప్రాయం నీ కున్న ట్లయితే ఇక మనిద్దరి స్నేహానికి ఇంత టితో స్వస్తి చెప్పేస్తాను. మరోసారి చెప్తున్నాను. అనవసరంగా నన్ను రెచ్చగొట్టకు," అంది.

రాజుకి ఆమె మాట లేం వినబడటం లేదు. తన చేతిని పట్టుకుని ఉన్న ఆమె తెల్లని మృదువైన హస్తం మీదే ఉందతని దృష్టి. ఆమె స్పర్శతో అతని శరీరమంతా వెయ్యి వోల్టుల విద్యుత్తు ప్రవహించిన ట్లయింది. మోహంతో ఊగిపోయిం దతని హృదయం. ఆమె చేతిని వెచ్చగా ఉన్న తన పెదవుల కానిస్తూ అన్నాడు మత్తుగా: "మంజూ! మన మిద్దరం ఎప్పటికీ ఇలాగే ఉండి పోతే ఎంత బాగుండును!"

అతని కంఠస్వరం విని కళ్ళెత్తి అతని వంక చూసింది మంజుల. కాంతుతో కూడిన అతని చూపుల తాకిడికి తట్టుకోలేక ఆమె కను రెప్పలు వాలిపోయినయ్. అతనినుండి విడిపించుకుని దూరంగా కూర్చుంది.

"చెప్పు మంజూ! ఎందుకు నేనంటే నీ కింత విముఖత్వం?" ఆమె వైపుకు వంగుతూ అన్నాడు

అతని నుండి వస్తున్న ఏదో వేడి గాలి ఆమె శరీరాన్ని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసింది.

ఒక్కసారిగా లేచి నిలబడిం దామె. "రాజూ! ఇవ్వాళ నిజంగానే నిన్నస హ్యించుకుంటున్నాను. ప్లీజ్ అలా చూడకు నా వంక! అలాటి చూపు లను నేను భరించలేను రాజూ! అబ్బ!

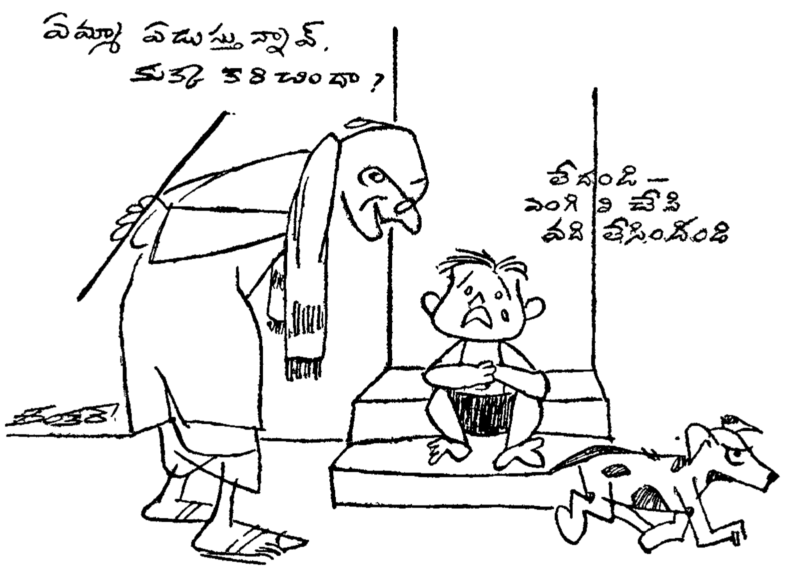

ఎంత భయంకరంగా ఉన్నాయో నీ కళ్లు – తోడేలు కళ్ళలా! చాలామంది మగవాళ్ళు స్త్రీల వంక అలాగే చూస్తారు. కాని నువ్వుకూడా ఇంత నీచుడవని నే నెన్నడూ అనుకోలేదు," అంటూ రెండుచేతులతోనూ ముఖం కప్పుకుని ఏడువసాగింది.

ఆమె రోదనతో అతనిలోని మోహావుకైపు ఒక్కసారిగా దిగిపోయింది.

మంజు తన ప్రేయసి. తన ఆరాధ్య దేవత – తన సమక్షంలో ఏడవటమా? సహించలేకపోయేదు రాజు.

ఆమెను పట్టుకుని క్రింద కూర్చోపెట్టి తన ఒడిలోకి తీసుకున్నాడు. "మంజూ! నా తల్లీ! ఏడవకమ్మా! నిన్నింక ఎప్పుడూ ఇలా బాధపెట్టను. మంచిదానివిగా ఏడవకు," అంటూ ఓదార్చేడు.

కాసేపటికి ఏడుపు తగ్గేక అతన్ని విడిపించుకుఅవతలగాకూర్చుందిమంజు.

కొంతతడవు ఉవ్వెత్తుగా పడుతున్న కెరటాలను చూస్తూ మౌనంగా ఉండిపోయే రిద్దరూ.

తరువాత గొంతు సవరించుకుని రాజే అన్నాడు. "మంజూ! నీ కో సంగతి చెప్పనా?"

"చెప్పు రాజూ!"

ఆమె కంఠస్వరంలోని మార్దవాన్ని చూసి ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు రాజు.

"అస లిదంతా నీ భ్రమేనని, 'అతి' చురుకుగా పని చేసే నీ మెదడు చేసిన కల్పన అనీ నా ఉద్దేశ్యం."

"భ్రమేంటి? కల్పన ఏమిటి? నాకేం అర్థంకావడంలేదు రాజూ!"

"నువ్విలా పురుషస్పర్శను ద్వేషించటం, వివాహాన్నిగురించి భయంకరంగా ఊహించుకోవటం—యిదోరకం నరాల జబ్బని నా ఉద్దేశ్యం శారీరకంగా లోపం లేని స్త్రీలో కామభావాలు లేవంటే నమ్మసాధ్యం కాదు నీలోనూ అంతర్గతంగా ఉన్నయ్ కోరికలు. కాని సహజంగా నీసంస్కారం గొప్పదవటం, చిన్నప్పటినుండీ వేదాంతానికి సంబంధించిన పుస్తకాలు చదవటం - యిలాటివన్నీ ఆ కోరికలను అంకురంలోనే అణచివేస్తున్నయ్ అదీ కాక స్త్రీ సహజమైన బలహీనత లేవోనిన్నంటకూడదని నీ ఆశయం అందరిలోనూ లేని ప్రత్యేకత ఏదో కావాలనుకునే నువ్వు, సృష్టిలో అతి సహజమైనవాంఛకుకూడా అతీతురాల వవాలని చూస్తున్నావ్- నీ యీ అహంభావపు యినుపతెర వెనుక సున్నితమైన భావాలన్నీ అజ్ఞాతంగానే ఉండిపోతున్నాయ్"

"లైంగికమైనవి సున్నితమైన భావా లంటున్నావా రాజూ? ఎంత దారుణం! పరిణామక్రమంలో అగ్రశ్రేణికి చెందిన యీ మానవుడిలో తన పూర్వీకులకు సంబంధించిన అల్పజంతువుల ఛాయ లింకా మిగిలిపోయే ఉన్నాయ్ రాజూ! వాటి ఫలితమే మానవుడిలోని యీ తుచ్ఛమైన ఉద్రేకాలు. అదీగాక వాంఛ విషయంలో సాధారణంగా స్త్రీది జడప్రకృతి ఆ జడత్వం నాలో ఒకవేళ ఎక్కువ ఉండిఉండవచ్చు."

"ఔను, పురుషుడికన్న స్త్రీ భావాలు కోరికలు సున్నితంగా, బలహీనంగా ఉండేమాట నిజమే అందుకే పురుషుడి మోహదృష్టిని స్త్రీ భరించలేదు అప్రయత్నంగానే ఆమెకన్నులు వాలిపోయాయ్ దాన్నే భావుకులు 'సిగ్గు' గా వర్ణిస్తారు కాని నీ స్వభావంఎలాటిదంటే సిగ్గుపడటానికి కూడా సిగ్గుపడతావ్. నీ ఆత్మగౌరవం అలా సిగ్గుపడకూడదని ఎదురుతిరుగుతుంది సుశిక్షితులైన స్త్రీలందరూ యిలానే ఉంటారు కాని నువ్వు విషయంలోకాస్త పిచ్చదానివి అదంత ఆరోగ్యకరమైన లక్షణం కాదు నీ యీ వింత ప్రకృతి ముందు అనేక మానసిక వికారాలకు దారితీయవచ్చు చూడు మంజూ! మనిషికి కేవలం ఆలోచించే మెదడున్నంమాత్రాన చాలదు ఆ ఆలోచనల కానకట్టనుకట్టే లోకజ్ఞానం కూడా ఉండాలి"

ఆమె మాట్లాడలేదు ఆమెకుకోపమే వచ్చిందో, బాధే పడుతూందో, లేక ఊరికే ఆలోచిస్తూ కూర్చుందో ఆ మసక చీకటిలో కనిపెట్టలేకపోయేడు రాజు.

ఆతరవాత కొన్నిరోజులకి ఆమెలో

కొద్దిగా మార్పులు వస్తున్నట్లు అతనికి తోచింది. ఒక్కోసారి అతని చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని అలా మౌనంగా కూర్చుండిపోయేది ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు.

'ఎందుకలా చేస్తున్నావ్ ?' అని అడిగితే "నీచేతి స్పర్శకీ, శ్యామలచేతి స్పర్శకీ ఏమైనా తేడాఉందా అని పరిశీలిస్తున్నాను," అంది.

రాజు కామెమాటలతో ఉత్సాహం కలిగింది. "నీ కేమైనా తేడా కన్పించిందా?" అనడిగాడు కుతూహలంగా.

"చాలా తేడా ఉంది, ఆమెస్పర్శలో ఏదో చల్లదనం, హాయి అనుభవిస్తాను.

కాని నీ స్పర్శ వేడిగా, నేను భరించలేని ఏదో భావాన్ని నా నరాల్లోకి ప్రవహింపచేస్తున్నట్లుగా తలుస్తున్నాను. మొదట్లో ఆ భావం జుగుప్సను కలిగించేది. ఇప్పుడిప్పుడే కొద్దిగా అలవాటు పడుతున్నాను నీ స్పర్శకు," అంది మంజుల.

మరో రోజు రాజూవాళ్ళ తోటలోకి వెళ్లేరు వాళ్ళిద్దరూ. మామిడిచెట్టు కింద ఒకరినొకరు ఆనుకుని కూర్చున్నారు. ఇప్పుడామె రాజు స్పర్శను సామాన్యంగా తీసుకోగలుగుతోంది. కాని రాజుకి మళ్ళీ బాధ కలిగించిందేమంటే, తన స్పర్శ ఆమె కిప్పుడు హాయినివ్వగలుగుతోందే తప్ప, ఎలాటి ఉద్రేకాలనూ ఆమెలో రెచ్చగొట్టటం లేదు. ఆ విషయాన్ని గురించే ఆలోచిస్తున్నాడతను.

క్రమంగా చీకట్లు ముసురుకుంటున్నయ్. ఆకాశంలో నల్లని మేఘాలు ఎక్కడెక్కడినుంచో పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి ఒకచోట గుమిగూడుతున్నయ్. రివ్వున వీచే గాలి ఆమె ముంగురులతో సయ్యాటలాడుతోంది. రాజు ఆమెవంక చూసేడు. 'ఎంత అందంగాఉంది మంజుల! ఈమెకి యింత దగ్గరగా ఉండికూడా యింత కాలంగా నన్ను నేను ఎలా నిగ్రహించుకో గలిగేను?' అనుకున్నాడు.

ఇంతలో ఏదో శబ్దమైనట్లయి చెట్టు పైపుకు తలెత్తి చూసింది మంజుల. ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తూనే ఆమెముఖాన నెత్తురుచుక్క లేదు. అదే సమయానికి రాజుకూడా పైకి చూసేడు. అక్కడ రెండు పక్షులు ... లజ్జతో తల కిందికి వాల్చాడు.

"రాజూ! మనంకూడా అలా... ఛీ" అంటూ ఏడుపుముఖం పెట్టింది మంజుల. ఆమె శరీరమంతా ఏదో తెలియని భావావేశంతో వణికిపోతోంది.

కాని అతను పురుషుడు. మొదట అతనిలోని ఉత్తమసంస్కారం అతనిని తలవంచుకునేట్లు చేసింది. వెంటనే అతని నరనరాల్లోనూ ఏదో కదలిక బయలుదేరింది. చుట్టూఉన్న వాతావరణం, కొన్ని సంవత్సరాలుగా అణచిపెట్టబడిన అతని కోరికలు, తన ముందు విభ్రమంగా నిలబడిన కన్య— అతని నుద్రిక్తపరచినాయి. తను చేసే పని ఎలాటి పరిణామాలకు దారితీస్తుందో ఊహించలేని మైకంలో అతడామెను దగ్గిరకు తీసుకున్నాడు. ఆమె ఎంత పెనుగులాడినా లాభంలేకపోయింది.

కర్ణకఠోరమైన మేఘగర్జనముందు ఆ అబల ఆక్రందనం క్షీణమైపోయి అతని చెవులకు వినపడనే లేదు. ప్రకృతి విలయతాండవం చేస్తున్న ఆ సమయంలో జరిగిపోయిన దారుణానికి రాజు ఎంతవరకు బాధ్యుడో నిర్ణయించ

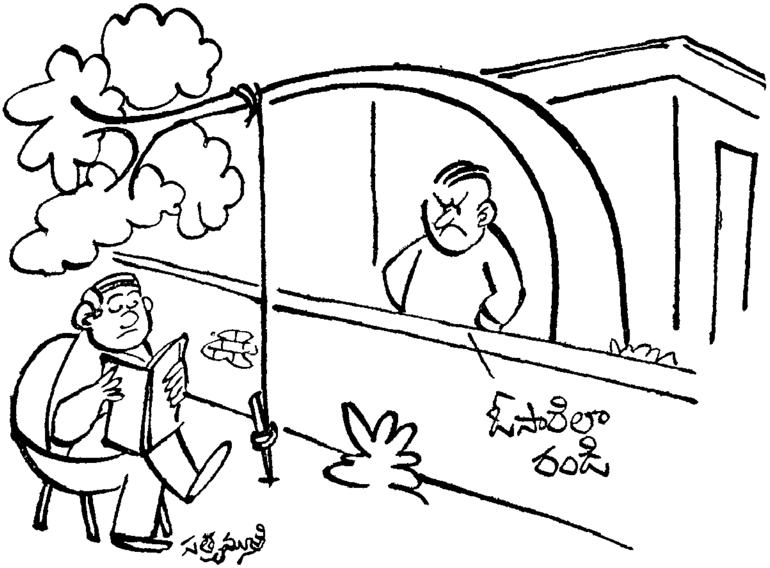

గల న్యాయాధికారి ఎవరూ లేరు

అరగంట పట్టింది అతని జ్ఞానేంద్రియాలు స్వాధీనంలోకి వచ్చేసరికి! అతను కళ్లు తెరవగానే తన కౌగిలిలో యిమిడిఉన్న మంజుల కనబడింది చీకటిలో ఆమె ముఖం స్పష్టంగా కనపడటంలేదు ఐనా అతని మనోదృష్టికి ఆమెముఖం ఎంతో ఉజ్జ్వలంగా ప్రకాశిస్తున్నట్లు కనపడింది "మంజూ! నా మంజూ! ఇటుచూడు ఒక్కసారి నా వంక చూడవూ?" అంటూ ఆమె బుగ్గలను ప్రేమతో నిమిరేడు

"నీ యీ కౌగిలిలో ఎంతహాయి ననుభవిస్తున్నానో తెలుసా? సమస్త విశ్వాన్నీ నాలో లీనం చేసికొన్నంత గర్వంగా ఉంది నాకు," అన్నాడు.

ఆమెలో కదలిక లేదు.

రాజు ఆమె బుజం పట్టుకుని ఊపి, "మంజూ లే, వర్షం వచ్చేట్టున్నది. పోదాం పద," అంటూ ఆమెని లేపేడు.

కాని ఆమెలో చైతన్యం లేదు.

రాజు పేరాశతో, మల్లెమొగ్గ రేకులను విప్పి వాసన నాఘ్రాణిద్దామని ప్రయత్నించిన బాలుడిలా, ప్రవర్తించేడు. చక్కని సౌరభాన్ని అందించే మల్లెపూవుకు బదులుగా చితికిపోయిన రేకులులేని మొగ్గ తగిలిం దతనిచేతికి.

దాన్ని చూస్తూనే కెవ్వున కేక పెట్టేడు రాజు.

ఆ దృశ్యాన్ని తిలకిస్తున్న ఆకాశం గుండె బ్రద్దలై కన్నీటిధారలు కురిపించసాగింది.